

Grzegorz Kublin

## Rycerski ród *de Linavia*

Niniejszy artykuł w zamierzeniu autora ma być przyczynkiem do badań genealogicznych rodów rycerskich, zamieszkujących teren Śląska. Genealogią rodu *de Linavia* (Linauia, Lynauia, Linaw, Linau) zajmowali się: Konrad Błażek<sup>1</sup>, Josef Pilnáček<sup>2</sup>, Tomasz Jurek<sup>3</sup> i Roman Sękowski<sup>4</sup>. Nie uwzględnili oni jednak wszystkich postaci tego rodu i nie wykorzystali w pełni dostępnych źródeł. W związku z tym zasadne wydaje się ponowne spojrzenie na ten ród.

W literaturze nie ma wątpliwości, że rycerski ród *de Linavia* związany jest z księstwem opawskim. Jednak nie ma zgodności w kwestii, skąd on pochodzi. Czeski historyk i genealog Josef Pilnáček (zm. 1952 r.) uważał, że chodzi o miejscowość Łany (niem. Lonau, Lohnau), położoną w powiecie kędzierzyńsko-kozielskim, na Śląsku. Według niego najstarsi przodkowie tego rodu przybyli z Łanów i osiedlili się na ziemi osobłoskiej (czes. Osoblažsko, niem. Hotzenplotzer Ländchen) w dzisiejszym powiecie Bruntál, w kraju morawsko-śląskim, w Czechach<sup>5</sup>. Jednak bardziej prawdopodobne wydaje się stanowisko innych historyków, którzy uważają, że rycerze *de Linavia* przybyli

---

<sup>1</sup> K. Błażek, *Der Adel von Österreichisch-Schlesien*, Nürnberg 1885, s. 147.

<sup>2</sup> J. Pilnáček, *Staromoravští rodové*, Vídeň 1930, s. 9, 76, 532; J. Pilnáček, *Rody starého Slezska*, wyd. K. Müller, Brno 2010, nr 62, s. 23.

<sup>3</sup> T. Jurek, *Obce rycerstwo na Śląsku do połowy XIV wieku*, Poznań 1996, s. 322.

<sup>4</sup> R. Sękowski, *Herbarz szlachty śląskiej*, t. 4, Katowice 2005, s. 301.

<sup>5</sup> J. Pilnáček, *Rody...*, nr 62, s. 23.

z Linau w północnych Niemczech<sup>6</sup>. Nie ma bowiem wątpliwości, że wraz z biskupem ołomunieckim Brunonem (1245-1281), hrabią Schaumburga (Schauenburga)<sup>7</sup> i Holsztynu, przybyła na teren jego diecezji grupa rycerzy, którzy od tegoż biskupa otrzymali w lenno włości, m.in. w okolicach Głubczyc. Można dowieść, że około 150 osadników z północnych Niemiec znalazło się w służbie biskupa Brunona<sup>8</sup>.

W źródłach przedstawiciel rodu *de Linavia* pojawia się po raz pierwszy w 1266 r. W dokumencie z 1 listopada tego roku, wystawionym w Fulštejn (niem. Füllstein, dziś Bohušov, w powiecie Bruntál, w Czechach), wystąpił jako świadek Otto z Linavy, rycerz wspomnianego biskupa ołomunieckiego Brunona<sup>9</sup>. Akt spisano w związku z zakupem 1,5 łana roli uprawnej we wsi Matějovice (niem. Matzdorf, we wspomnianym powiecie Bruntál), jako lenna biskupa ołomunieckiego, przez rycerzy Teodoryka (Detřicha) i Jana *de Broka*<sup>10</sup>. Mimo że rycerz został nazwany Otto *de Livonia*, a nie *de Linavia*, chodzi o tę samą osobę. Nie mają co do tego wątpliwości Antoni Barciak i Tomasz Jurek<sup>11</sup>.

W dokumencie biskupa ołomunieckiego, wystawionym 30 kwietnia 1275 r. w Ołomuńcu, w sprawie nadania w lenno Ekrykowi, synowi Herborda z Fulštejna, połowy zamku Fulštejn, uwidoczniał się jako świadek rycerz Henryk

---

<sup>6</sup> Linau, gmina w powiecie Herzogtum-Lauenburg, w kraju związkowym Szlezwik-Holsztyn, w Niemczech, niegdyś w posiadaniu hrabiów Schaumburga (Schauenburga) i Holsztynu.

<sup>7</sup> Schaumburg (Schauenburg), obecnie dzielnica miasta w Rinteln, w Dolnej Saksonii, w Niemczech.

<sup>8</sup> E. Bednara, *Aus der Frühgeschichte der deutschen Stadt Leobschütz*, w: *Beiträge zur Heimatkunde Oberschlesiens*, Bd. I, Leobschütz 1931, s. 152-154; E. Seidl, *Die Besiedlung des Troppauer Landes und des angrenzenden Nordostmährens im 13. und 14. Jahrhundert*, Heidelberg 2001, s. 191-193, 297.

<sup>9</sup> Na temat biskupa Brunona, zob. W. Urban, *Nieudane starania Przemysła Ottokara II o metropolię czeską na tle jego rządów i krzyżackiej polityki*, „*Nasza Przeszłość*” 6, 1957, s. 314-315; J. Zbudniewek, *Brunon z Schaumburga*, w: *Encyklopedia Katolicka*, t. 1, red. F. Gryglewicz, R. Łukaszyk, Z. Sułowski, Lublin 1973, kol. 1110-1111.

<sup>10</sup> *Codex diplomaticus et epistolaris regni Bohemiae*, t. 5/1, wyd. J. Šebánek, S. Dušková, Praha 1974, nr 483, s. 715-716; *Schlesisches Urkundenbuch*, t. 3, wyd. W. Irgang, Köln-Wien 1984, nr 589, s. 376.

W tej samej wsi Matějovice ponad 50 lat później swoje dobra posiadają Ulman i Fryderyk z Linavy. *Codex diplomaticus et epistolaris Moraviae*, t. 7, wyd. P. Chlumecky, red. J. Chytil, Brünn 1858-1864 [dalej: CDM 7], nr 237, s. 842; *Die ältesten Belehnungs- und Lehensgerichtsbücher des Bisthums Olmütz*, cz. 1, wyd. K. Lechner, Brünn 1902, s. 7.

<sup>11</sup> A. Barciak, *Czechy a ziemie południowej Polski w XIII oraz w początkach XIV wieku*, Katowice 1992, s. 67; T. Jurek, dz. cyt., s. 322.

z Linawy (*Henricus de Lynow*)<sup>12</sup>. W 1281 r. Otto z Linawy i jego bracia (wśród nich Ulryk) zajmowali zamek Edelštejn<sup>13</sup>, z którego napadali na ludzi i ziemie (nyską oraz otmuchowską) biskupa wrocławskiego Tomasza II Zaremby, wyrządzając liczne szkody. Z tego powodu zamek został odebrany braciom z Linawy. Na mocy dyplomu, wystawionego 6 września 1281 r. w Nysie, ksiązę opawski Mikołaj I przekazał go wraz z przedmieściem Zlaté Hory (*cum suburbio quod Zekemantil dicitur*) i wszystkimi korzyściami oraz prawami biskupstwu wrocławskiemu, jako rekompensatę za wspomniane szkody<sup>14</sup>. Tę darowiznę potwierdził 11 września 1281 r. w Nysie ksiązę wrocławski Henryk IV Probus, wspominając również Ottona i jego braci z Linawy<sup>15</sup>. Kilka dni później, 19 września 1281 r., Otto i Ulryk (Oldřich) z Linawy pełnili funkcje świadków w otoczeniu księcia opawskiego Mikołaja I, w sprawie nadania braciom zakonu krzyżackiego prawa patronatu nad kościołem w Karniowie<sup>16</sup>.

---

<sup>12</sup> *Codex diplomaticus et epistolaris regni Bohemiae*, t. 5/2, wyd. J. Šebánek, S. Dušková, Praha 1981, nr 779, s. 453-455; por. *Schlesisches Urkundenbuch*, t. 4, wyd. W. Irgang, Köln-Wien 1988 [dalej: SUB 4], nr 266, s. 178-180.

<sup>13</sup> Zamek Edelštejn (niem. Edelstein) był położony (obecnie jego ruiny) w pobliżu miasta Zlaté Hory (niem. Zuckmantel) w powiecie Jeseník (niem. Freiwaldau), w kraju ołomunieckim, w Czechach. Początki osady Zlaté Hory sięgają 1221 r. i związane są z odkryciem w jej pobliżu złóż złota. Tereny wokół tej osady wraz z kopalnią złota przynależały do biskupstwa wrocławskiego. W 1222 r. margrabia morawski Władysław Henryk (zm. 12 sierpnia 1222 r.) zajął Zlaté Hory i kopalnię złota (*per violentiam detinebat*). Biskup wrocławski Wawrzyniec, chcąc odzyskać utracone dobra, poprosił o pomoc papieża Honoriusza III, który 27 stycznia 1224 r. napomniął króla czeskiego Przemysła Ottokara I Przemyslidę, aby oddał dobra zagarnięte przez wspomnianego, nieżyjącego już margrafa. Jednak nie zostały one zwrócone i pozostały w granicach Moraw do 6 września 1281 r. Nie jest jasne, kiedy zamek Edelštejn powstał. Być może istniał on już w 1222 r. albo został wybudowany dopiero za czasów króla czeskiego Przemysła Ottokara II (1253-1278), znanego z zakładania miast i wznoszenia zamków. Pierwsza wzmianka o tym zamku pochodzi dopiero z 6 września 1281 r. K. Peter, *Die Goldbergwerke bei Zuckmantel und Freiwaldau*, „Zeitschrift des Vereins für Geschichte Schlesiens” 18, 1885, s. 35-62; J. Pfitzner, *Die älteste Geschichte der Stadt Zuckmantel in Schlesien*, „Zeitschrift des Vereins für Geschichte Schlesiens” 58, 1924, s. 3-16; W. Latzke, *Die Besiedlung des Oppalandes im 12. und 13. Jahrhundert*, „Zeitschrift des Vereins für Geschichte Schlesiens” 72, 1938, s. 70-71; *Schlesisches Urkundenbuch*, t. 1, wyd. H. Appelt, Wien-Köln-Graz 1963-1971, nr 241, s. 176; SUB 4, nr 424-425, s. 282-284. Więcej na temat zamku Edelštejn, zob. P. Kouřil, D. Prix, M. Wihoda, *Hrady českého Slezska*, Brno-Opava 2000, s. 71-85.

<sup>14</sup> SUB 4, nr 424-425, s. 282-284.

<sup>15</sup> SUB 4, nr 426, s. 284-285.

<sup>16</sup> SUB 4, nr 428, s. 285-286.

Przed 30 listopada 1290 r. Piotr *de Linavia* sprzedał joannitom z Tyńca nad Ślężą swoją część młyna w tejże miejscowości<sup>17</sup>.

W aktach procesu kanonicznego, wytoczonego biskupowi krakowskiemu Janowi Muskacie (1294-1320) przez arcybiskupa gnieźnieńskiego Jakuba Świnkę (1283-1314), pod datą 20 lipca 1306 r., został wymieniony Fryderyk z Linawy (*Fredricus de Lynavia*), jako żołnierz najemny (*solidarius*) w służbie wspomnianego biskupa krakowskiego<sup>18</sup>. Tenże Fryderyk (*Fridusium de Linaw*), według starszych opracowań ok. 1280 r., a według nowszej historiografii w latach 1306-1312, wybudował zamek Helfštýn (Helfštejn, niem. Helfenstein, Helfstein), położony niegdyś niedaleko dzisiejszego miasta Lipník nad Bečvou, w powiecie Přerov (niem. Prerau), w kraju ołomunieckim, w Czechach. Został on wzniesiony wbrew woli (*violenter*) Čeňka z Drahotuś i jego brata Mikołaja na terenie ich posiadłości<sup>19</sup>.

W 1312 r. Fryderyk z Linawy (*Fridericus de Linavia*), wraz z późniejszym władcą księstwa opawskiego Mikołajem II, brał udział w buncie szlachty morawskiej przeciw władzy króla czeskiego Jana Luksemburskiego (1310-1346). W tymże roku wspomniany król kazał zdobyć i zburzyć zamek Račice (w powiecie Vyškov, w kraju południowo-morawskim, w Czechach), gdyż był kryjówką Fryderyka z Linawy<sup>20</sup>. Tenże Fryderyk musiał przysiąc królowi wierność i został przyjęty do łask władcy wraz z innymi możliwymi 20 lipca 1312 r. w Brnie<sup>21</sup>. Dnia 29 maja 1315 r., w zamku w pobliżu Brna, król Jan Luksemburski, z racji wiernej służby, dał Fryderykowi z Linawy (*Friderico de Lynavia*) w zastaw za 100 grzywien 7 łanów w Čelechovicach (w powiecie Přerov, w kraju ołomunieckim, w Czechach) i młyn *Chudowicz* w tejże wiosce<sup>22</sup>.

<sup>17</sup> *Schlesisches Urkundenbuch*, t. 5, wyd. W. Irgang, Köln-Weimar-Wien 1993, nr 489, s. 376-377; *Katalog śląskich dokumentów joannickich przechowywanych w Narodowym Archiwum w Pradze*, oprac. R. Stelmach, Wrocław 2012, nr 67, s. 34.

<sup>18</sup> *Analecta Vaticana 1202-1366*, wyd. J. Ptašník, Cracoviae 1914, *Monumenta Poloniae Vaticana*, t. 3, red. J. Ptašník, nr 121, s. 81.

<sup>19</sup> *Die Landtafel des Markgrafthumes Mähren. Text der Olmützer Cuda*, wyd. P. Chlumecky, J. Chytil, C. Demuth, A. R. Wolfskron, Brünn 1856, lib. I, nr 98, s. 5; F. Zapletal, *Lipensko na úsvitě svých psaných dějin, „Záhorská kronika”* 18, 1935, č. 2, s. 43.

<sup>20</sup> P. Žitavský, *Kronika zbraslavská*. w: *Fontes rerum bohemicarum*, t. 4, wvd. J. Emler, Praha 1884, s. 179; zob. także: *V. Hájek, Kronyka ceská*, Praha 1541, s. 284r; T. Pešina, *Prodromus Moravographiae, to gest: Předchůdce Moravopisu*, w Litomyssli 1663, s. f2r (Léta 1312).

<sup>21</sup> *Codex diplomaticus et epistolaris Moraviae*, t. 6, wyd. P. Chlumecky, red. J. Chytil, Brünn 1854 [dalej: CDM 6], nr 19, s. 383; *Regesta diplomatica nec non epistolaria Bohemiae et Moraviae*, t. 3, wyd. J. Emler, Pragae 1890 [dalej: RBM 3], nr 83, s. 37.

<sup>22</sup> CDM 6, nr 94, s. 67-68; RBM 3, nr 264, s. 108.

Te dobra Fryderyk (*Fridericus de Linauia*) sprzedał 11 maja 1321 r. Vokowi z Kravaře (niem. Deutsch Krawarn), w powiecie Opawa, w kraju morawsko-śląskim, w Czechach<sup>23</sup>.

Z dwóch fragmentów *Formularza opawskiego*, datowanego na lata 1318-1342, wiadomo, że Ulman z Linawy (*Vlmanus de Lynauia*, *Vlmanus de Lynawia*) władał zamkami Weisenštejn i Rabenštejn<sup>24</sup>. Tenże Ulman (*Vlmannus de Linauia*) wystąpił ok. 1320 r., a dokładniej mówiąc w latach 1318-1326, jako lennik biskupa ołomunieckiego, posiadający 4 łany uprawne i 14 czynszowych. Podobnie ma się z Fryderykiem z Linawy (*Fridericus do Linauia*), który w tym samym czasie był również lennikiem biskupa ołomunieckiego, posiadającym 4 łany w Matějovicach (niem. Mathesdorf, Matzdorf)<sup>25</sup>.

Bracia Otto i Fryderyk z Linawy 1 maja 1331 r. sprzedali 8,5 łanów ziemi w Bieszkowie (*Bedzcow*) koło Nowej Cerekwi<sup>26</sup> księżniczce raciborskiej Eufemii (Ofce) i dominikankom w Raciborzu wraz ze wszystkimi dochodami, które przysługiwały im i ich braciom Konradowi oraz Janowi (*Jashco*)<sup>27</sup>. Tę sprzedaż 15 czerwca 1331 r. potwierdził Ottonowi zwanemu *Thure* i Janowi (*Jescho*) ksiądz opawski Mikołaj II. W dokumencie została wzmiankowana ich siostra – raciborska dominikanka<sup>28</sup>. Dnia 1 sierpnia 1331 r. w dokumencie wspomnianego księcia Mikołaja II wystąpił jako świadek Ulman z Linawy (*Ulemann de Lynavia*). Tenże władca potwierdził wówczas sprzedaż wsi Rusín (niem. Rausen; dziś gmina położona w powiecie Bruntál) przez braci Jana (*Henselin*) i Guidona (*Gyschco*) na rzecz Henryka (*Heyniko*) z Głubczyc<sup>29</sup>. Ginter i Ulman z Linawy (*Gunther und Ulmann von der Lynaw*) świadkowali 8 marca 1332 r. w Głubczycach, w dokumencie wspomnianego wyżej księcia, w którym nadał on mieszkańcom tego miasta czynsze z domu kupców, komór sukienniczych,

---

<sup>23</sup> CDM 6, nr 180, s. 136; RBM 3, nr 676, s. 283.

<sup>24</sup> P. Kouřil, D. Prix, M. Wihoda, *dz. cyt.*, s. 387, 390-391, 449-451.

<sup>25</sup> CDM 7, nr 237, s. 842; Die ältesten Belehnungs- und Lehensgerichtsbücher..., cz. I, s. 7.

<sup>26</sup> Bieszków (niem. Bieskau) i Nowa Cerekwia (niem. Deutsch Neukirch) zostały połączone w 1937 r. w jedną miejscowość Altstett, która dziś nosi nazwę Nowa Cerekwia. S. Rospond, *Słownik etymologiczny nazw geograficznych Śląska*, t. I, Warszawa-Wrocław 1970, s. 8, 52-53; M. Choroś, Ł. Jarczak, S. Sochacka, *Słownik nazw miejscowych Górnego Śląska polsko-niemiecki i niemiecko-polski*, Opole 1993, s. 110, 120.

<sup>27</sup> *Codex diplomaticus Silesiae*, t. 22, wyd. C. Grünhagen, K. Wutke, Breslau 1903 [dalej: CDS 22], nr 5017, s. 120.

<sup>28</sup> CDM 7, nr 277, s. 863; RBM 3, nr 1765, s. 690; CDS 22, nr 5023, s. 122.

<sup>29</sup> CDS 22, nr 5035, s. 126.

kramów, ław szewskich i komór przekupniów<sup>30</sup>. Wzmiankowany Ulman z Linawy (*Vlmanno de Linauia*) 17 lutego 1337 r. był świadkiem sprzedaży wsi Sucha Psina, dokonanej w Raciborzu przez księcia opawsko-raciborskiego Mikołaja II na rzecz dominikanek raciborskich<sup>31</sup>. Ginter z Linawy (*Gunthero de Linauia*) 17 lipca 1339 r. pełnił funkcję świadka przy sprzedaży wiosek Kurovice (niem. Kurowitz) i Třebětice (niem. Trebietitz), położonych w powiecie Kroměříž, w kraju zlińskim, w Czechach, dokonanej przez Gertrudę i Benedykta (*Benessius*), na rzecz biskupa ołomunieckiego Jana Volka (1334-1351)<sup>32</sup>. Dnia 26 lutego 1340 r. Otto z Linawy (*von Linow*) wystąpił w Ziębicach, jako świadek, w dokumencie księcia ziębickiego Bolesława II, który przyznał miastu Ząbkowice Śląskie prawo pobierania cła<sup>33</sup>. Ulmann z Linawy (*Ulmann de Linavia*) 15 lutego 1346 r. w Opawie był świadkiem nadania Zbigniewowi (*Sbinko*) z Turkowa koło Głubczyc folwarku wraz z wioską Odry (niem. Odrau, w powiecie Nový Jičín, w kraju morawsko-śląskim, w Czechach) przez księcia opawsko-raciborskiego Mikołaja II<sup>34</sup>. W 1349 r. Ginter, Fryderyk i Elżbieta z Linawy (*Guntherius de Linauia Fridusius et Elizabet*) swoim potomkom (*nepotibus suis*) zapisali połowę wioski, połowę lasu i dwór we wsi Bochoř (niem. Bochorz) oraz wszystkie swoje dobra we wsiach: Vežky, Běškovice (*Byescouicz*, zanikła wieś koło Beňova, niem. Beniow) i Podolí, położonych w powiecie Přerov (niem. Prerau)<sup>35</sup>.

Bracia Otto i Jan (*Jesco*) wraz z siostrą Klarą sprzedali 8 maja 1352 r. księżniczce raciborskiej Eufemii i wspólnocie raciborskich dominikanek 4 łany ziemi we wsi Bieszków koło Nowej Cerekwi<sup>36</sup>, a 9 sierpnia tego roku zrezygnowali z nich przed sędzią ziemskim w Opawie, czego świadkiem był

---

<sup>30</sup> CDS 22, nr 5100, s. 146.

<sup>31</sup> *Regesta diplomatica nec non epistolaria Bohemiae et Moraviae*, t. 4, wyd. J. Emler, Pragae 1892 [dalej: RBM 4], nr 389, s. 158; *Codex diplomaticus Silesiae*, t. 2, wyd. W. Wattenbach, Breslau 1859, nr 30, s. 136-137; *Codex diplomaticus Silesiae*, t. 29, wyd. K. Wutke, E. Randt, H. Bellee, Breslau 1923, nr 5839, s. 140.

<sup>32</sup> CDM 7, nr 245, s. 178; RBM 4, nr 712, s. 278.

<sup>33</sup> *Codex diplomaticus Silesiae*, t. 30, wyd. K. Wutke, E. Randt, Breslau 1925-1930, nr 6414, s. 112; J. A. Kopietz, *Kirchengeschichte des Fürstentums Münsterberg und des Weichbildes Frankenstein*, Frankenstein 1885, s. 486.

<sup>34</sup> *Codex diplomaticus Silesiae*, t. 6, wyd. W. Wattenbach, C. Grünhagen, Breslau 1865 [dalej: CDS 6], nr 15, s. 4; *Regesty śląskie*, t. 1, red. W. Korta, Wrocław-Warszawa-Kraków-Gdańsk 1975, nr 431, s. 156-157.

<sup>35</sup> Die Landtafel des Markgraffthumes Mähren..., lib. I, nr 111, s. 5.

<sup>36</sup> *Regesty śląskie*, t. 2, red. W. Korta, Wrocław-Warszawa-Kraków-Gdańsk-Łódź 1983 [dalej: RS 2], nr 685, s. 243.

m.in. Ulman z Linawy (*Wlmanno de Lynauia*)<sup>37</sup>. W 1368 r. Fryderyk z Stolbach (wieś zanikła) i Alsico (Aleš) z Linawy (*Alsiconi de Lynaw*) kupili dwa łany ze wszystkim, co do nich przynależy, w Dobrčicach (niem. Dobertschitz, Dobrczitz), w powiecie Přerov (niem. Prerau)<sup>38</sup>. Dnia 20 maja 1396 r. Ulmann z Linawy (*Ulman von der Linaw*) świadkował w Opolu<sup>39</sup>, zaś w dokumencie wystawionym 15 lutego 1461 r. w Opolu pojawiła się Jadwiga z Linawy (*Hedwig von Linaw*)<sup>40</sup>.

Wobec powyższych informacji na temat postaci z rodu *de Linavia* można podjąć próbę ustalenia więzi pokrewieństwa między nimi. W tym celu konieczne staje się przyjęcie jakiegoś kryterium. Wydaje się, że właściwym kryterium będzie chronologiczny porządek pojawiania się członków rodu *de Linavia* w źródłach, a zwłaszcza kolejność ich imion w jednym dokumencie, co pozwala domyślać się, że starszy brat został wymieniony przed młodszym. Jako pierwszy pojawia się Otto I (1266 r.), o którym z dokumentu z 1281 r. wiadomo, że miał braci (*Ottonem et fratres suos de Lynauia*). Jednym z nich był Ulryk (*Otto de Linauia et frater suus Vlricus*), a pozostałymi mogli być występujący chronologicznie: Henryk (1275 r.) i Piotr (przed 30 XI 1290 r.). Było to najprawdopodobniej pierwsze pokolenie rycerzy rodu *de Linavia* w księstwie opawskim, którzy przybyli z północnych Niemiec. Z dwóch dokumentów z 1331 r. wiadomo o kolejnych czterech braciach, noszących imiona: Otto II zwany *Thure*, Fryderyk, Konrad i Jan (*Otto et Fridricus fratres dicti de Lynauia [...], prout ad nos et ad fratres nostros Conradum et Jashconem*) oraz o ich siostrze, która była dominikanką w Raciborzu (*ad sororem eorum Religionis habitum in dicto Cenobio que assumpsit*). Zakładając, że w przypadku najstarszego syna następowało dziedziczenie imienia po ojcu, należy przyjąć, iż Otto II i jego bracia byli synami Ottona I znanego z 1266 i 1281 r. Jego synami mogli być również Ginter i Ulman I. Jeśli tak było i uwzględniając, że ok. 1320 r. Ulman I został wymieniony przed Fryderykiem, a w 1349 r. Ginter wystąpił przed Fryderykiem, zaś w dokumencie z 1332 r. Gintera wskazano przed Ulmanem I, to kolejność braci drugiego pokolenia od najstarszego do najmłodszego mogła być następująca: Otto II zwany *Thure* (1331, 1340, 1352 r.), Ginter (1332, 1339, 1349 r.), Ulman I (ok. 1320, 1331, 1332, 1337, 1346, 1352 r.), Fryderyk (1306, 1312, 1315, ok. 1320, 1321, 1331, 1349 r.), Konrad (1331 r.) i Jan (1331, 1352 r.). Siostrą Ottona II, Fryderyka, Konrada

---

<sup>37</sup> RS 2, nr 739, s. 261-262.

<sup>38</sup> Die Landtafel des Markgraffthumes Mähren..., lib. I, nr 1091, s. 54.

<sup>39</sup> CDS 6, nr 82, s. 19.

<sup>40</sup> CDS 6, nr 252, s. 81.

i Jana była Klara (1352 r.), która zapewne została raciborską dominikanką, wspomnianą w dokumencie z 15 czerwca 1331 r. Można jedynie przypuszczać, że Elżbieta (1349 r.) również była ich siostrą. Kolejne postacie rodu *de Linavia*: Alsico (1368 r.), Ulman II (1396 r.) i Jadwiga (1461 r.) zdają się przynależać do następnych pokoleń i z powodu znikomych informacji trudno coś więcej powiedzieć na ich temat. Warto dodać, że ród *de Linavia* nosił w herbie tarczę podzieloną na cztery poprzeczne pola, z których pierwsze i trzecie od góry były szachowane, a drugie i czwarte pozostawały puste<sup>41</sup>.

#### DIE RITTERFAMILIE DE LINAVIA

##### Zusammenfassung

Im 13. Jahrhundert ist mit dem Bischof Bruno, Graf von Schaumburg (Schauenburg) und Holstein, eine Gruppe von etwa 150 deutschen Kolonisten, dazwischen die Ritter, angekommen. Unter den angekommenen waren die Ritter *de Linavia* (*Lynauia*; *Linau*). Mit der Genealogie dieser Familie haben sich Konrad Blažek, Josef Pilnáček, Tomasz Jurek und Roman Sękowski beschäftigt, aber sie haben nicht alle Quellen berücksichtigt. Die Forschungen haben mindestens zwei Generationen der Brüder *de Linavia* bestimmen lassen. Die erste Generation bildeten: Otto I. und wahrscheinlich Heinrich und Peter, und die zweite Generation: Otto II. genannt *Thure*, Friedrich, Konrad und Johannes (*Jashco*) und ihre Schwester Klara, und auch vermutlich Elisabeth. Ihre Brüder konnten auch Günter und Ulman I. sein. Es sind noch andere Personen dieser Familie *de Linavia* bekannt: Alsico, Ulman II. und Hedwig, von welchen man nicht viel sagen kann.

---

<sup>41</sup> A. Sedláček, *Českomoravská heraldika*, t. 2, Praha 1925, s. 302; T. Jurek, *dz. cyt.*, s. 322.